

Efter fødslen

Astronom /// fødsel

Vi står alle sammen på række på den anden side af det tommetykke glas. Kommandøren har inviteret hele laboratoriet ned for at se på. Astronomerne, IT-teknikerne, stamcelleforskerne, marinbiologerne, gynækologerne, neurologerne, laboranterne og PR-rotterne med deres videokameraer. Vi er her alle sammen, og ingen siger et ord.

Kommandøren bryder stilheden med en åndeløs erklæring. "Det kan I fortælle jeres børnebørn om engang, det her." Han rynker panden og blinker, som om noget smertefuldt lige er gået op for ham. Så træder han frem, lægger begge hænder mod glasset og stirrer ind i den gigantiske vandtank.

Vi holder vejret.

Rumvæsenets sølvgrå hår glinser i akvariet derinde, hun blinker med øjnene. De øjne, de fanger mig. Jeg kan ikke sige, hvor mange gange jeg har stirret ind i et teleskop eller en computerskærm og ønsket at se sådan nogle øjne. Høre et bip, få et positivt resultat. Hun blev fundet for 44 år siden og transporteret hertil, og siden har vi aldrig set magen, aldrig fundet en livsform, som nærmer sig hende i udseende eller kompleksitet. Hun er en ener. I alle årene siden jeg kom her, har jeg håbet på, at det var mig som ville opdage endnu et eksemplar ude i rummet og bringe det hertil. Men nu er obstetrikere inde i akvariet ved at slå mig på målstregen.

De er tre folk derinde, to mænd og en kvinde, alle iført svømmefodder og iltmasker. De giver hinanden det sidste håndsignal, og så svømmer lægen frem, mens han løfter udtrækningsinstrumentet fra sit bælte. Han holder det foran sig som et gevær eller en gigantisk fjerkræsaks.

Sygeplejerskerne svømmer ud på hver side af ham, kvinden trækker på en tyk wire med adskillige løkker for enden. Den anden ende er fastgjort til et spil, så de hurtigst muligt efter fødslen kan trække afkommet væk og i sikkerhed.

Ingen ved, hvordan moderen vil reagere. Jeg krydser fingre.

Kommandøren har hele tiden været hemmelighedsfuld omkring grunden til sin optimisme denne gang. Man skulle tro, at 44 år fyldt med forfejlede undfangelser, tidlige aborter, misfostre og dødfødsler burde have sløvet hans tro på hele projektet, men åbenbart ikke. Han må have gemt et es oppe i ærmet, ellers ville han ikke have inviteret os alle ned for at se på. Prøv at forestille dig, hvilken ydmygelse det ville være, hvis den nyfødte ikke trækker vejret eller dør på vej ud.

Jeg krydser fingre. Det kan være, jeg kan få endnu en chance for at opdage eksemplar nummer to.

Fødselslægen placerer spidsen af instrumentet imod den strålende, lilla og gennemsigtige graviditetssæk. Ungen ligger i den modsatte side, og tentaklerne dirrer let derinde. Den er stadig levende. Så længe det varer.

Den lysende sæk har ingen naturlig udgang, som ungen kunne presses ud af. Den er som et perfekt og ubrudt æg. Af samme grund troede Kommandøren i mange år, at ungen selv ville bryde membranen, når den var klar til det, ligesom fugle og krybdyr gør i naturen. Men han blev klogere. Første gang de opnåede en graviditetssæk bare tilnærmelsesvis lige så stor som denne og med en tilsyneladende levedygtig unge indeni, besluttede de sig for at vente. Så de ventede. Mens den voksede sig større og større, mere og mere uigennemsigtig, indtil den lignede en fødselsdagsballon pustet op til bristepunktet. Og så bristede den. Alarmerne hylede skingert i hele faciliteten den dag, og folk stormede derned for at se, hvad der var sket, undertegnede inklusive. Slimede, røde klatter sad overalt på væggene og glasset i akvariet, og moderen lå som en slap og uformelig klump på gulvet med ansigtet vendt væk. Skuldrene dirrede, som om hun græd. Hvis ikke dyrepasserne havde hevet hende op i hendes lænker, tror jeg, hun var blevet dernede for evigt.

Den næste gang prøvede de at sprøjte væksthæmmende hormoner ind i membranen, men det fik den bare til at visne og svinde bort, og ungen opløstes som en tyk, mørkerød sky i vandet. Derefter forsøgte de flere gange at trække ungen ud selv, men det resulterede hver eneste gang i en dødfødsel — eller døde fødselslæger. Indtil i dag.

Tror de.

Inde i akvariet spænder lægen alle muskler i kroppen og jager så instrumentet ind i den pulserende membran. Kæderne omkring moderens tentakler og overkrop er stramme, så hun kan ikke gøre andet end at hive og flå, men hendes skingre skrig skærer gennem os alle. En af stamcelleforskerne ved siden af mig holder sig for ørerne og træder tilbage, skærer ansigt og fortryder efter alt at dømme, at hun valgte at komme herved og se på.

Jeg kan ikke bebrejde hende det. Synet af moderens ansigt, mens lægen trækker instrumentets håndtag til hver side og på den måde klipper hul i sækken på, er uudholdeligt. Mon de har husket at proppe vat i ørerne derinde?

Det har de tilsyneladende, for hverken lægen eller sygeplejerskerne viger tilbage. De er trænede, de er hårdføre, hærdede som soldater. Den mandlige sygeplejerske overtager saksen, mens lægen griber fat i wiren med de mange løkker og simpelthen stikker hovedet og hele overkroppen ind gennem hullet i sækken. Han arbejder hurtigt og effektivt med at stramme løkkerne rundt om ungens fangarme og overkrop. Rundt om mig gisper folk, og jeg hører de første skridt fra folk, der udvander i protest. Kommandøren ænser ingenting, han står klinet til glasset, betaget af synet.

Ham kan jeg heller ikke bebrejde. Det ser rent faktisk ud til, at hans drøm endelig vil gå i opfyldelse.

Så snart løkkerne er sikrede, trækker lægen sig ud af sækken. Klumper af lilla slim klæber sig til hans våddragt som tang, men han tager sig ikke af det, giver bare signal til nogen ude i siden.

Det sker næsten så hurtigt, at vi ikke når at opfatte det. Ungen bliver trukket ved samtlige lemmer ud mod hullet i sækken, der først udvider sig,

giver et svup og så falder sammen, da den bliver hevet igennem og ud i det rene, blå vand.

Vi ser kun et glimt af dens tentakler, før den bliver trukket ud til siden og gemt væk i det mørke akvarium ved siden af dette. Der hvor kun de allermest betroede forskere har adgang.

Foran os dirrer moderens krop stadig, og hendes mund åbner sig i et pinefuldt skrig, der går gennem marv og ben på os alle.

Fødselslægerne er hurtige til at svømme væk og op gennem akvariet, før vandet bliver fuldstændig grumset og uigennemsigtigt. Blod og væv fosser ud af graviditetssækken, som tilsyneladende er sunket helt sammen og skrumper voldsomt, nu hvor spændingen er forsvundet, nu hvor trykket er udløst, nu hvor livet er borte.

Den første levende fødsel. Mon moderen overhovedet nåede at se den lille nye?

Faderen /// undfangelse

Mine øjne er limet til glasset. Prøv lige at tænke dig. Om få minutter ligger jeg i bassinet sammen med hende. Få minutter. Så trænger jeg ind i hendes spændstige, udenjordiske krop.

Bare tanken gør mig hård overalt. Jeg spænder op i maven, lårene, ballerne.

De gav mig en sprøjte i går, for snart 24 timer siden. Det var den sidste i rækken, designet til at modne min sæd og gøre den forenelig med hendes æg. De har juicet den så meget op, at det dårligt er min egen længere. Jeg forestiller mig, at jeg kommer til at spy radioaktiv, grøn væske, når jeg kommer. Men helt så dramatisk bliver det nok ikke. Jeg kan bare godt lide tanken. Den får mig til at føle mig som en superhelt.

“Klar?” spørger teknikeren og spænder ilttanken på ryggen af mig, skruer slangerne på plads og tjekker niveauerne for sidste gang. Jeg er allerede iført våddragt, svømmefødder og iltmaske.

“Du kan tro, jeg er klar.”

Han fører mig ind i den cirkulære elevator, og døren glider i bag os. Det tager ikke mere end fem sekunder, så åbner den igen, og jeg kan træde ud på det fugtige flisegulv. Ude ved væggen er der monteret en marmorbænk og flere skabe af rustfrit metal. Brusere. Opbevaringskasser til dykkerudstyret. Og i midten et solidt dæksel med en diameter på en meter.

Teknikeren træder forbi mig og går derhen, knæler ved siden af det og begynder at dreje håndtaget. Tre gange rundt, så er det løsnet. Han stemmer hælene i gulvet og trækker den op.

Forsigtigt tager jeg et skridt nærmere. Det er ikke første gang, jeg er heroppe, og det bliver ikke første gang, jeg skal hoppe derned. De har ladet mig svømme rundt dernede hver uge den seneste måned, for at hun kan vænne sig til mig.

Jeg smiler skævt ved tanken om noget, Kommandøren sagde på et tidspunkt. "På den måde lærer hun din lugt at kende. Så får hun dig ikke fra hinanden, når du først penetrerer hende."

Jeg kigger ned i det bølgende vand, kan ikke se andet end en sølvgrå tåge. Hendes hår, der flyder i vandet. For en gangs skyld er hun stille.

Teknikeren giver mig nogle specs, og selvom jeg ikke lytter, laver jeg OK-tegnet med hånden. Så sætter jeg mig på kanten af hullet, holder mig for næsen og lader mig falde bagover i boblerne.

Jeg er ikke bange for at blive flået. Hver en fangarm er lænket til akvariets sider med en kraftig wire, som er blevet trådet gennem hendes kød for længe siden. Hun kan ikke flå nogen i stykker uden også at flå sig selv.

Roligt lader jeg mig synke ned midt i akvariet, lige ud for hende. Hun møder mit blik, men nu hvor øjeblikket er så nært, kan jeg ikke lade være med at kigge ned på hendes fyldige bryster og længere ned ad hendes hofter. Otte smidige fangarme med sugekopper og kløer udgår fra underlivet, og det er under dem, at vi finder godterne. Endelig får jeg lov til at smage.

Neoprenen strammer, og jeg famler med lynlåsen, trækker den ned og lader mit spændte lem springe ud i vandet.

Hun sænker blikket og kigger på det, som om hun ved, hvad der skal ske. Og hvis jeg ikke vidste bedre, ville jeg fandeme tro, at hun skar en grimasse. Men fangarmene spænder sig sammen, og hvis de ikke var lænket til muren og tvunget ud i hver sin retning som en organisk søstjerne, er jeg sikker på, hun ville have beskyttet sit underliv.

Har hun prøvet det her før, eller hvad sker der? Kommandøren påstod, at dette var en pionerende procedure, men hvad hvis jeg bare er den næste i en lang række?

Jeg ryster på hovedet. Fuck det. Fuck Kommandørens skjulte motiver. Jeg gør ikke det her for hans skyld eller for videnskabens skyld. Jeg gør det for at smage ægte undervandspussy fra det ydre rum.

Så jeg basker med svømmefødderne, bevæger mig frem gennem vandet og roterer kroppen, til jeg ligger horisontalt lige under hende. Suger en ordentlig mundfuld ilt til mig. Sådan noget oplever man sgu kun en gang i livet.

Jeg griber fat om to af hendes tentakler og mærker musklerne trække sig sammen. Hun er klar over, hvad der skal ske. Hun er slet ikke så dum, som de siger.

Men det gør ikke nydelsen mindre.

Da jeg først penetrerer hende, mærker jeg smerten af tusind nåle, og jeg skrider, spytter iltmasken ud og skrider i enorme, rasende bobler. Helvedes ild. Alt sortner. Hendes fangarme er ikke de eneste dele af hende, som er dækket af kløer. Også på indersiden er hun sat til med dem, og de griber fat i mig med modbydelige modhager. Jeg kan ikke trække mig ud igen, kan kun støde mig længere op i hende. Og jeg gør det, er lige ved at kaste op af smerte,

men jeg gør det. Og da jeg løfter blikket og ser dækslet smække i over os, ved jeg, at jeg er alene.

Jeg brøler og bander op mod den lukkede udgang. Observationsglasset er bag mig, jeg kan ikke se, om Kommandøren kigger på nu, om han står derude og ser mig drukne, mens jeg knalder hans rumvæsen, eller om han sidder som en kujon foran en skærm et sted langt over jorden, langt fra denne smerte.

Han skal kraftedeme få noget at se på. Jeg støder til igen, og jeg skriger igen, da de små modhager i hendes indre griber bedre fast i mig.

Men med smerten følger også en flammende orgasme, og jeg mærker udløsningen skyde gennem hele min krop, ud gennem mit lem og op i hendes livmoder, og hun klemmer sig sammen om mig som for at holde på den livgivende væske.

Iltmasken dingler fra sin slange i vandet et sted bag mig. Nu kan jeg se blodet begynde at fosse ud af hendes underliv. Mit blod, i røgskyer og spiraler, der blander sig med vandet og farver det lyserødt. Kan hun mon smage det ligesom en haj? Ved hun, hvad hun gør, ligesom en fagledderkop?

Iltmanglen gør mig svimmel. Smerten er intens og hvidglødende. Jeg kan ikke trække mig ud. Jeg kan ikke stå imod. Jeg kan ikke holde det ud.

Alt sortner.

Oversygeplejerske /// en dag efter fødslen

Bag glasset, badet i mineralrigt, hormonfyldt vand og indkapslet i en porøs og kunstig membran ligger væsnets barn og vokser. De vil ikke kalde hende noget endnu, men jeg ved, at hun er en pige ligesom sin mor. En pige med gæller og tentakler og sølverhår.

Det er mit job at sikre, at de ikke slår hende ihjel med deres kanyler, hormoner, drop og stresstests. Man skulle tro, at de ville være mere forsigtige efter at have forsøgt at producere et levende væsen igennem så mange år. Men nej. De stikker og prikker, taler, før de tænker, og handler, før de taler. Så jeg er nødt til at overvåge barnets livstegn hvert sekund, nødt til at protestere, hvis de foreslår noget alt for vildt. Jeg kan knap nok gå på toilettet uden først at have kontrolleret deres planer. Jeg sværger, det er som at passe en børnehave fyldt med sadister, der ville være henrykte over at tilbringe hele dagen med at hive vingerne af fluer og brænde myrer med deres forstørrelsesglas.

Fra akvariet ved siden af kan vi høre moderen hyle. Hyle. Som aldrig før. Jeg har arbejdet her i ti år, jeg har oplevet hendes sorg før, når fostrene gik til i sækken på hende, eller dykkerne trak livløse kødklumper ud. Men det har aldrig været som nu. Aldrig før har hun født et levende barn. Aldrig før har hun skullet sige farvel til et lille, nyt liv. Aldrig før har hun haft noget at kæmpe for.

Hendes skrig stopper ikke.

Jeg forstår hende godt. Jeg kender selv den smerte.

Det mest nådige ville være at aflive både barn og moder, hvis de aldrig har tænkt sig at forene dem, hvis de for alvor mener, at dette brud af familien skal være permanent. Men det vil de aldrig gøre. Moderen skal holdes i live for evigt, og de afskærer hende endda muligheden for selv at gøre en ende på det hele. Lænkerne forhindrer hende i at gøre skade på sig selv. Hendes krop optager næring fra vandet via osmose, så så længe de bliver ved med at pumpe det fyldt med vitaminer, vil hendes gæller fortsat være aktive. Men hun vil aldrig komme til at se sin datter.

Forskerne, der karter rundt om akvariet her, de har arbejdet så længe på dette projekt, at de har mistet deres menneskelige følelser på vejen, mistet fokus på alt andet end den rene, hårde videnskab. Mændene i de hvide kitler tror, at blodsudgydelse er den eneste sande vej til viden.

Rengøringsmand /// to dage efter fødslen

Sikke noget forbandet svineri.

Jeg kigger ned i tanken og rynker panden. Jeg fatter ikke, det er mit job at gøre rent efter dem. Men sådan er det.

Vandet er kun lettere lyserødt i dag, det er ikke nær så slemt som i forgårs. Jeg siger dig, der ville man ikke have kunnet se en hånd for sig inde i tanken for blod og slim. Akvariefolkene har gjort deres bedste for at skifte vandet ud siden da, men det er en langsom proces. Dyret bryder sig ikke om forandringer, har de efterhånden lært, så det er også nødvendigt med en smule manuelt arbejde. Der skal muges ud i kostalden, som man siger.

Noget vender sig i maven på mig. Jeg troede ellers, jeg havde vænnet mig til jobbet, følelsen af at sænke først fødder, så benene, så hele kroppen og endelig hovedet, ned i et bogstaveligt blodbad. Nogle ting kan mennesker åbenbart bare ikke vænne sig til. Heldigvis, måske.

Lige i øjeblikket hænger dyret sådan cirka midt i det ti meter dybe akvarium med tentaklerne strakt ud til hver sin side af lænkerne. Dets øjne er lukkede, og det udstøder kun små bobler med jævne mellemrum. Intet at sammenligne med, hvad vi er vant til. Så jeg priser mig lykkelig.

Da jeg når helt ned i akvariet, scanner jeg hurtigt bunden og ser, hvad jeg har med at gøre. Rødlige vævsrester klæber sig som forrevne klude til både gulv og vægge hernede. Nogle på størrelse med tallerkener, nogle helt op til en kvadratmeter store. Enkelte kødtrevler snor sig også langs med gulvet. En har endda viklet sig rundt om en af lænkerne.

Sikke noget forbandet svineri.

Men det er mit job, så jeg trækker slamsugeren fra ryggen, placerer mundstykket over den første store klump og aktiverer den. Med en hostende lyd forsvinder det røde væv ned gennem slangen, mens vandet bliver filtreret fra og skaber en lille smule strøm i akvariet.

Over mig rører dyret på sig. Først ænser jeg det ikke, fortsætter bare mit arbejde hen over akvariegulvet, men kraftedeme om det så ikke begynder at skrike igen.

Det gibber i mig, og jeg fumler med slamsugeren.

Så højt har hun sgu aldrig skreget før. Jeg er nødt til at svømme lidt væk, slukke for maskinen og holde mig for ørerne med begge hænder.

Nu bevæger det hovedet, retter blikket mod mig, skriger i vilden sky, som om det er mig, der har gjort det ondt.

Jeg er bare rengøringsmanden. Men prøv at sige det til et forbandet bæst, der ikke engang stammer fra denne planet.

Jeg sukker, tænder for slamsugeren igen og forsøger at lukke lyden af skriget ude. Bare ignorere det. Men stadig kan jeg mærke dyrets brændende blik på min nakke, og jeg slukker for maskinen, slynger den om på ryggen igen. Jeg har det, som om lyden trykker mod mine lunger, får mine blodkar til at trække sig sammen, så mit hjerte pumper tre gange så stærkt som normalt, og issyle prikker i mit bryst. Det er sgu umuligt at koncentrere sig om noget som helst hernede.

Jeg sætter af fra gulvet, tager et par hurtige svømmetag og bryder kort efter igennem vandoverfladen i lemmen, griber fat i stigen og haler mig selv op. Spytter iltmasken ud og trækker vejret dybt ned gennem næsen. Lyden af dets skrig synes at have en anden tonehøjde heroppe. Stadig uudholdeligt, det er ikke det, bare på en anden måde.

“Fik du rensed ud dernede?” spørger den tilsynsførende hende fra bænken.

Jeg ryster på hovedet, mens jeg sparker svømmefødderne af. “Ring til mig, når det dyr kan holde sin kæft. Jeg kan ikke arbejde i sådan en larm.”

Det kan kun gå for langsomt med at komme ud af denne bygning, så jeg kan blive fri for hendes jammer.

Kommunikationskonsulent /// tre dage efter fødslen

Meget kan man sige om bæstet inde i det akvarium, men fotogen, det er hun sgu ikke. Og vi aner stadig ikke, hvordan vi overhovedet skal vinkle den her historie. Hun er jo tydeligvis ikke noget menneske. Fangarmene og sugekopperne taler deres tydelige sprog. Men en blæksprutte er hun heller ikke. Det giver sig selv, hvis man kaster et enkelt blik på hendes ansigt. Det tilhører hverken et dyr eller et rumvæsen. Det virker lige så menneskeligt som mit eller dit. Og det er blevet endnu mere menneskeligt i løbet af alle de år, jeg har været her på stedet.

Så om vi skal offentligøre billeder af hende, det overvejer jeg stadig. Video, det er absolut udelukket. Lyden af det skrig, folk ville ryge helt op i det røde felt, hvis de hørte noget, der bare var halvt så hjerteskrærende som det.

Jeg kan stadig huske for fire år siden, da dyrerettighedsaktivister kastede rød maling på vores facade. Kulminationen på et brutalt PR-mareridt, efter en af de mere blodige aborter blev lækket til medierne med billeder og det hele. Derefter måtte vi holde tungen lige i munden for at forsikre omverdenen om, at hun på den ene side slet ikke kunne sammenlignes med et menneske, men dog var intelligent og værd at studere, at vilkårene for hendes

indespærring var så humane som overhovedet muligt, og at vi havde alt relevant personale lige fra veterinærpsykologer til marinbiologer til at garantere hendes velbefindende.

Og gud, nu er det blevet så slemt, at selv jeg kalder hende for en "hende." I starten sagde vi bare den. Rumvæsenet. Dyret. Men nej, nu er det en hende. Og nu har vi fået et mirakel i hænderne. En lillebitte baby, der vokser sig større dag for dag. Den første alien, som rent faktisk er blevet født her på Jorden. Hvad stiller man op med den, hvordan formidler man sådan noget? Hvilken overskrift vælger man?

En obstetriker og en astronom går ind på en fødestue ...

Naturvidenskabeligt gennembrud: Rumvæsenet har født

Så nuttet en alien-baby har du aldrig set før! (billeder)

Jeg klør mig i håret, hælder endnu en kop kaffe op og drømmer mig tilbage til min tid på universitetet. Det bliver en lang dag.

Kommandøren /// tre måneder før fødslen

"Det er hele mit livsværk, det her."

Betaget stirrer jeg på Lucy derinde, hypnotiseret af den enorme, violette og pulserende sæk, som skyder ud fra hendes underliv, ud mellem tentaklerne.

"Tror du, det går denne gang?" spørger den nyansatte fødselslæge.

"Jeg ved, det går," svarer jeg. Det er ikke engang pjat. Jeg kan mærke det i mine knogler ligesom en gigtplaget sømand. Tanken får mig til at smile. Det minder mig om min far, der var ægte sejler. Min far, som i tidernes morgen fik denne skabning i nettet ude i de ydre ringe. Min far, som risikerede liv og lemmer og familie og karriere for at bringe den tilbage til os. Min far, som i sidste ende gav sit liv for dens skyld og for at fremme vores viden om universet. "Det skal gå," siger jeg stålsat. Så meget skylder jeg ham.

Det har smertet mig, hver eneste gang vi har måttet smide et af hendes dødfødte fostre i skraldespanden, efter vores forskere har dømt det ubrugeligt.

"Vi skal bruge en levende."

Og en levende skal I få. Så snart.

Lægen trækker mig tilbage til nutiden. "Hvor mange gange har I efterhånden forsøgt at avle på hende?"

Det er et spørgsmål, som jeg har overvejet mange gange, men det er ikke noget, som behøver se dagens lys. "Jeg holder ikke tal på det længere," svarer jeg undvigende. Det er også løgn.

"Men du har arbejdet på det i løbet af al din tid her på faciliteten?"

Jeg nikker. "Jeg byggede hele dette kompleks fra grunden for at opnå de bedste rammer til at nærstudere hende. Holde hende sund og rask. Sørge for at føre hendes celler videre."

"Har du så fundet ud af, hvordan hun fungerer nu? Hvor meget hun adskiller sig fra os?"

Manden er mere nysgerrig, end jeg bryder mig om, og jeg forstår ikke, hvorfor han skal stille mig til ansvar for alle disse ting. Han har allerede fået fuld adgang til journalerne for de sidste mange år, alt hvad der er relevant for hans arbejde. Men jeg svarer så beredvilligt, som jeg kan få mig selv til. "Vi har efterhånden en god forståelse af hendes fysik. Barnet har udviklet sig i gestationssækken i ni måneder nu. Væksten har været regelmæssig hele vejen, og vi forventer, at hun er fødedygtig om tre måneder."

"Et helt år?" siger lægen, og jeg kan ikke lade være med at himle med øjnene. Jeg har arbejdet her i 44 år. Hvad er et enkelt år i det perspektiv? Dette er mit livsværk.

"Da vi startede de første eksperimenter med kunstig befrugtning, var det aldrig til at se, om fosteret var fugl eller fisk. De udviklede sig aldrig, som de skulle. De fleste af dem overlevede kun nogle uger. Langsomt blev det til måneder. Selvfølgelig skulle Lucy også restituere mellem hver graviditet. Det tog tid, før hendes organer genvandt deres styrke, og hormonniveauerne blev normale igen. Men det ved du jo alt om. Det var derfor, jeg hyrede dig."

Lægen rynker brynene, som om han bliver ubehageligt til mode. Men mig bekendt har vi ikke indgået nogen aftale om at holde hans fortid hemmelig.

"Hvad gør I, hvis barnet også går til denne gang?" spørger lægen så.

"Vi prøver igen," svarer jeg per automatik. Men da jeg tænker efter, er jeg ikke så sikker. Jeg har længe gået og tænkt, at dette skulle være sidste skud. At jeg ville trække mig, hvis ikke det lykkedes.

Om jeg rent faktisk vil være i stand til det til den tid, det aner jeg ikke. Det er ikke sikkert, mit hjerte vil lade mig give op. Men på den anden side. Det er heller ikke sikkert, mit hjerte vil lade mig blive ved.

Lige nu er der dog ikke andet at gøre end at vente. Håbe på det bedste.

Bag glasset pumper Lucys hjerte, og den violette sæk bølger let i vandet. Jeg kan se barnet. Jeg kan se livet. Jeg kan se fremtiden.

Nattevagt /// fire dage efter fødslen

Vi kan høre hende skribe. Hver eneste nat kan vi høre hende skribe.

Kommandøren beder os om at ignorere det, men han kender heller intet til medlidenhed. Han kan trække sig tilbage til sin egen lejlighed langt fra andre mennesker og sove i ro og fred og drømme mørke drømme, mens hans knudrede, sorte hjerte slår én gang i minuttet.

Os, der har nattevagt, vi er tvangsindlagt til lyden. Den skærende, dybe og boblende jamren. Hvordan hun overhovedet kan udstøde sådan nogle lyde, det aner jeg ikke. Hvordan de kan trænge gennem vandet, glasset, de uendelige gange. Jeg aner det ikke.

Jeg kan ikke engang tage høreværn på, når jeg skal gå min runde nede ved akvariet hver time. Hvis der er indbrudstyre, er jeg jo nødt til at kunne høre dem. På den anden side aner jeg ikke, hvilke indbrudstyre, der frivilligt kunne finde på at nærme sig det akvarium i denne larm. Hvad skulle de også

gøre det for? Hun er ikke lige sådan at stjæle – eller gøre fortræd, hvis man skulle finde på det.

Her er ingen aktivitet i aften, ingen andre mennesker end mig i de mørklagte gange, badet i blåt fra lysstofrørene i loftet. Strømpistolen i bæltet får ingen motion i aften. Om noget har jeg lyst til at elektrificere mig selv, overbelaste mine sanser, så de ikke vil opfatte lyden af hendes skrig.

Kun seks timer tilbage nu.

Kommandøren beder os om at ignorere det. Siger, det ikke er vores arbejde at tage sig af hende. Siger, hun ikke er menneskelig. Siger, hun vil forråde os, hvis vi viser hende nåde.

Men hun skriger efter sit nyfødte barn. Hvordan kan vi lade være med at lytte?

Akustik-ingeniør /// fem dage efter fødslen

“Lydisolere den der? Hele akvariet, mener du?”

“Er det for svært for dig?” spørger den gamle mand med det tynde, hvide hår utålmodigt.

“Det ved jeg ikke. Men det kommer til at tage noget tid. I kan vel ikke dræne det for vand?”

Manden stirrer på mig, som om jeg er åndssvag. Godt ord igen. Det havde jeg heller ikke regnet med. Der er vel en grund til, at den der tingest derinde med fangarmene har fået så stort et akvarium. Der er nok også en grund til, at den skriger af sine lungers fulde kraft netop nu. Men det spørger jeg ikke om.

“Vi kan høre hende i hele bygningen. Er der noget, du kan gøre?”

Jeg tager endnu et kig på de plantegninger, han gav mig. Rynker panden. Efter min bedste overbevisning burde akvariet allerede være fint lydisolert. Betonmurene der adskiller det fra resten af rummene, er metertykke. Eneste undtagelse er glasset her, et mindre akvarium ved siden af, og så den lille lem i loftet derinde. Men det siger jeg heller ikke til ham. Jeg kan godt fornemme, at centeret her ikke mangler penge, så hvorfor ikke udnytte det? Muligvis kan jeg ikke lydisolere det fuldstændigt, men jeg kan da i hvert fald skrue et par decibel ned. Alt tæller vel i det store regnskab. Selv den hyletone der godt nok er forfærdelig. Det er ikke bare volumen, det er også frekvensen, der virker fuldstændig unaturlig. Som tre forskellige struber, der vibrerer i en skæv takt og frembringer et skrig, der får ens organer til at dirre. Det var den slags, Sovjet eksperimenterede med under den kolde krig. Havde de bare vidst, at de kunne finde svaret i det ydre rum.

“Det bliver en større operation,” fortæller jeg ham. “Men vi kan sagtens sørge for noget.”

“Hvor hurtigt?”

Jeg trækker på skuldrene og skæver ned ad den høje korridor både til højre og venstre. “For at isolere hele vejen rundt? Vi vil være nødt til at brække nogle mure ned, komme ind med et par maskiner. Og med arealet her

snakker vi nok mindst tre måneder. Men det er bare et slag på tasken. For en lidt højere pris kan vi godt opprioritere opgaven.”

Manden ryster ihærdigt på hovedet, så hans hvide hår flagrer om knolden på ham. “Nej, glem det,” siger han. “Det er alt for længe. Kan du ikke bare ordne mit kontor?”

Lyden går ham på nerverne, det er tydeligt for enhver. Han er klar til at skrive mig en blankocheck, og det er jeg ikke typen, der afviser. “Det er en aftale,” siger jeg og rækker hånden frem.

Kommandøren /// seks dage efter fødslen

Klokken er præcis seks, da jeg hænger kitlen op på kroen bag døren, går ud af mit kontor og låser efter mig. Det er på tide at komme hjem. Hele kroppen er smadret, og min hjerne føles som vælling.

Det er en uge siden, lægerne trak ungen ud af sækken, og vi for første gang kunne bekræfte dens livstegn. Den længste uge i mit liv. Ungen har ligget i kuvøse lige siden, i stabil tilstand godt nok, men vi vil gerne holde den der indtil videre. Indtil vores tests kan sige mere om den.

Lucy skriger stadig, så det skærer i ørerne. Det kan høres i hele bygningen, og det har givet mig en dunkende hovedpine, som ikke går væk, selv når jeg tager hjem. Selv da jeg lagde mig til at sove derhjemme i nat, kunne jeg høre hendes skrig i mine ører. Eller måske var det hovedpinen, der skar. Jeg ved det snart ikke længere.

Jeg synker en klump, da jeg lader mit kort glide gennem scanneren, træder ud ad døren og ud på gaden.

Det regner herude, og jeg kan ikke lade være med at kigge op i himlen, op mod vandet, der fosser ned fra de lysegrå skyer. De ser ud til at dække alt.

Jeg tager metroen hjemad og går de sidste par hundrede meter hen ad gaden. Regnen er blevet tungere, mens jeg har været under jorden, og min jakke, mit hår, mit kød er gennemblødt, da jeg endelig kan tage i dørhåndtaget og dryppende træde ind i entréen.

“Så er jeg hjemme, skat,” råber jeg. Min kone svarer et eller andet ude fra køkkenet, men jeg kan ikke høre det over stegepandens knitren og en skramlen af tallerkener. Jeg går ud i køkkenet og klemmer hendes skulder, giver hende et kys på kinden.

“Det dufter godt,” siger jeg, og hun smiler.

“Din datter er kommet på besøg.”

Jeg når lige at registrere ordene, før jeg hører en anden lyd, vender mig rundt og ser hende stå der i døråbningen til køkkenet med en tom vandkaraffel mellem hænderne.

“Hej, far,” siger hun.

“Lucy,” siger jeg.

Hun stiller karaffen på bordet og kommer hen for at give mig et knus. Af en eller anden grund er jeg helt perpleks over at se hende, selvom hun tit

kommer på besøg og spiser. Jeg havde bare ikke ventet hende i dag, og det mærker hun vist også på mit stive knus og fraværende øjne.

Vores datter er 35 år gammel, og hun besøger stadig sine gamle forældre, når hun har tid. Jeg er glad for det, jeg sætter så stor pris på at se hende. Men samtidig giver det et jag i min krop, hver gang jeg møder hendes blik. Jeg synes stadig, jeg kan se længslen i dem. Længslen efter den familie, hun ikke selv har kunnet skabe, efter lægerne fjernede hendes æggestokke for ti år siden. Jeg tror, det er derfor, hun kommer hos os så tit.

“Har det været en lang dag?” spørger hun.

Jeg nikker bare, orker ikke andet. Jeg har ikke lyst til at snakke om arbejde. “Skal vi snart spise?”

Min kone nikker og griber panden og bærer den ind på spisebordet. “Vi har allerede dækket bord. Du kan bare sætte dig.”

Jeg sætter mig ned, som hun siger, og venter med at spise, til hun har serveret for os alle. Min mave rumler højlydt, og jeg synes, jeg aner et lille smil på Lucys læber. Så åbner hun munden. “Mor sagde, at din alien endelig har født? Det må da være stort.”

Min alien. *Lucy*, tænker jeg.

Uventet mærker jeg noget brænde bag mine øjenlåg, og jeg kniber dem sammen og sænker hovedet. Jeg kan ikke møde min datters blik lige nu. Jeg kan ikke tåle at mærke det jag. Ikke lige nu.

I et helt minut siger hverken min kone eller datter noget. Så lægger Lucy hånden på min skulder. “Er du okay, far?” spørger hun.

Men jeg kan ikke møde hendes blik.

Ingen siger mere. Vi spiser op i stilhed og rydder af bordet i stilhed. Jeg kan fornemme, at Lucy ikke ved, hvordan hun skal sige farvel til mig, men jeg orker ikke at tage mig af det. Hun giver mig et kram, og det er hurtigt overstået.

“Vi ses,” siger hun og sender mig et svagt smil.

“Hav det godt,” råber min kone efter hende, mens hun forsvinder ud i regnen. Da hun har lukket døren, vender hun sig mod mig. “Hvad handlede det lige om?”

Men jeg ryster bare på hovedet. Den her uge har været alt for lang, og jeg kan ikke holde til flere spørgsmål. Jeg er bange for at bryde sammen.

Da vi går i seng den aften, lægger jeg armen omkring min kone og knuger hende ind til mig. Skriget giver genlyd i mit hoved. Jeg kan mærke tårerne løbe. Ryster overalt. Der er en spænding i min krop, som ikke vil give slip.

“Jeg ville bare så gerne have et barnebarn,” hvisker jeg ind i hendes bløde hår.

Og stadig kan jeg høre Lucy skriges efter sin lille nye.